

[Handelsministeren.]

svar maa fornuftigvis ikke kunne forflygtiges ved Modtagelsen af et kun ubetydeligt Honorar. En Erklærings Holdbarhed maa ikke kunne maales med Honorarets Størrelse; naar de statsautoriserede Revisorer har afgivet en Erklæring over et Regnskab, maa denne Erklæring have lige saa stor Gyldighed i det ene som i det andet Tilfælde, en Erklæring maa være en Erklæring. At der er for faa statsautoriserede Revisorer, er uomtvisteligt; der er vist ca. 60 nu. Jeg har da ogsaa i Næringslovsforslaget, som er fremsat i det høje Landsting, foreslaaet at indføre Bestemmelser om, at der i en 3-aarig Periode af Handelsministeren kan gives Dispensation fra den strengere Eksamen, som der nu kræves for at blive statsautoriseret Revisor.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til Udtalelser, der er faldet om Nationalbankens Forhold til Staten. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har dadlet Nationalbanken for dens Deklarering af 10 pCt. i Udbytte til Aktionærene, og jeg kan sige, at ogsaa jeg mener, at Nationalbanken havde handlet klogt ved ikke at forhøje Udbyttet til Aktionærene i Aar eller overhovedet at forhøje det. I de senere Aar har Nationalbankens Aktionærer jo kun faaet de 8 pCt. Jeg har ogsaa tilraaet Direktionen ikke at forhøje Dividenden til Aktionærene. Ikke fordi Banken skulde være i den Vanskelighed ikke at kunne taale, at en saadan Dividende blev udbetalt til Aktionærene — det kan Banken meget vel taale, den er vel funderet —, men fordi Nationalbankens Aktionærer overhovedet ikke har været ude for nogen Risiko af Betydning. Da det kneb for Banken paa Grund af dens mindre vel gennemtænkte Politik i Kriseaarene og derefter, traadte Staten som bekendt til paa en hjælpende Maade og gav Afkald paa et Udbytte, som den havde et oktrojmæssigt Krav paa, gav Afkald paa en Del af sit Udbytte, for at Nationalbanken kunde faa sin Reservefond forhøjet fra 30 til 40 pCt. Der havde nu været god Grund for Banken til at give Staten sit tilbage, men man har i Stedet for at gøre dette nægtet at give Staten noget tilbage, og man har altsaa i Stedet givet Aktionærene et forhøjet Udbytte.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har rigtigt fremsat den Bemærkning, at Nationalbankens Stilling er blevet langt gunstigere nu i Forholdet til Staten end forudsat ved Oktrojens Revidering i Aaret 1907. Da var Seddeludstedelsen som bekendt meget mindre, end den er nu. Sta-

ten maa saaledes have, om ikke just et oktrojmæssigt Krav paa en forøget Afgift fra Nationalbanken, saa dog, synes jeg, under alle Omstændigheder et Krav, der understøttes af et Billighedshensyn. Nationalbanken bygger jo nemlig sin Tilværelse ene og alene paa det Monopol, som Staten har givet den — uden Eneretten til Seddeludstedelsen er Nationalbanken ingen lønnende Virksomhed —, men selvfølgelig har den Kapital, der er indskudt som Aktiekapital i Nationalbanken, Krav paa en passende Rente i Forhold til Risikoen, men heller ikke mere. Naar der nu kræves Friaktier udstedt til Aktionærene i Nationalbanken, synes jeg, at der derved vises et mindre godt Eksempel og en mindre god Forstaaelse af, hvad Nationalbanken egentlig er for Nationen. Det er ikke Udvandingsprocesser, vi trænger til, det er heller ikke Udvandingsprocesser, vi har savnet, men det er Konsolidering, og Nationalbanken bør vise os et godt Eksempel og ikke fortsætte med at begaa Fejlgreb.

Hvorledes Statens Forhold til Nationalbanken i Fremtiden vil blive, skal jeg ikke i Dag komme nærmere ind paa. Men vi ved jo, at det Monopol, den Eneret, som Nationalbanken i Henhold til Oktrojen har til at udstede Pengesedler, er forbi Aar 1938, og vi ved, at der 5 Aar før 1938 skal optages Forhandlinger mellem Nationalbanken og Staten om, hvad der skal ske efter 1938, hvorledes Forholdet efter den Tid skal være mellem Nationalbanken og Staten. Under de Forhandlinger, der nylig er ført mellem Banken og Staten om det Valutaopgør, som skulde finde Sted, har jeg desværre ikke sporet nogen Trang hos Nationalbanken til at imødekomme Statens Krav udover, hvad Oktrojen ordret, bogstavret foreskriver. Jeg har saaledes ikke Holdepunkt for store Forventningers Opfyldelse under de kommende Forhandlinger mellem Staten og Nationalbanken; men nu faar vi jo se, naar den Tid kommer, da vi skal forhandle, om Nationalbanken virkelig forstaaer sin Stilling, eller det ikke er muligt at naa til et for Staten gunstigt Resultat.

Sluttelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger om den saakaldte Arendrupske Sag. Flere ærede Medlemmer har udtalt sig meget udførligt om denne beklagelige Affære i Handelsministeriet. Man har krævet Departementschef Dalhoff afskediget med det samme, ja, man har formelig truet Statsministeren og dermed naturligvis hele Ministeriet, hvis Departementschefen ikke